

Min fars hemmelighed

Oversat af Flemming Andersen efter Papas Geheimnis

© 2000 by Arena Verlag GmbH, Würzburg

Copyright © Danish Edition 2000 by CDR-Forlag

Skolebakken 11, DK-8000 Aarhus C

www.forlagene.dk / cdr@forlagene.dk

Tryk: Nørhaven A/S

Bind: Bogbinderiet Centrum

ISBN: 87-7841-236-6

Ekspedition:

Boghandlen eller CDR-Forlag,

fax 8619 9566

www.cdr-forlag.dk

1.

Til min fødselsdag spurgte tante Olga, hvem jeg elskede allermost i hele verden. På sådan et klamt spørgsmål fra en voksen, plejer jeg at svare lige så klamt. Men der var ingen grund til at gøre tante Olga sur, for hun er bare skidesød. Så jeg sagde altså:

»Frede, selvfølgelig.«

»Og hvem er så nummer to?« spurgte hun ivrigt.

Jeg begyndte at blive en smule utålmodig.

»Hvem tror du? Frede selvfølgelig!« sagde jeg.

Men tante Olga blev ved. Hun havde endnu ikke haft heldet med sig. »Og hvem er så nummer tre?« spurgte hun. Hun havde vel regnet med, at jeg sagde: »Det er dig, tante Olga.« Hun havde jo lige givet mig 200 kroner og en fjernstyret Ferrari. Men jeg sagde ikke det, hun gerne ville høre. »Kong Frederik,« sagde jeg i stedet for.

»Kong Frederik?« råbte hun, og hendes stemme lød som tusind glasskår, der skar dybt i lige så mange glaseruder. »En kat?«

Så spurgte tante Olga mig ikke om mere. Hun var helt klart fornærmet. Hvis hun havde spurgt, så ville jeg have givet hende fjerdepladsen. Altså lige før vores pizzabud.

Den allermest elskede Frede er min far. Han er enormt høj og ret bred.

Der er mange, der siger, at han er tyk. Men det passer ikke.

Kong Frederik er tyk. Min far er bred.

Jeg selv hedder Frederik-Frede. Men det er der ingen, der kalder mig. De kalder mig alle sammen bare Frederik. Måske kan folk bedre skelne os fra hinanden på den måde.

Frede og jeg kommer godt ud af det med hinanden. Selvfølgelig går han mig somme tider på nerverne med sin oprydning, tidligt i seng og lektier. Men bortset fra det, er han helt i orden.

For godt og vel et par uger siden, havde jeg virkelig alvorlige problemer med ham: En morgen fandt jeg ham liggende på gulvet inde på hans værelse. Kong Frederik sad på ryggen af ham og gloede på mig. Vores hankat legede igen tiger, så jeg bekymrede mig først ikke om Frede. Men jeg blev nu lidt urolig, da han slet ikke bevægede sig.

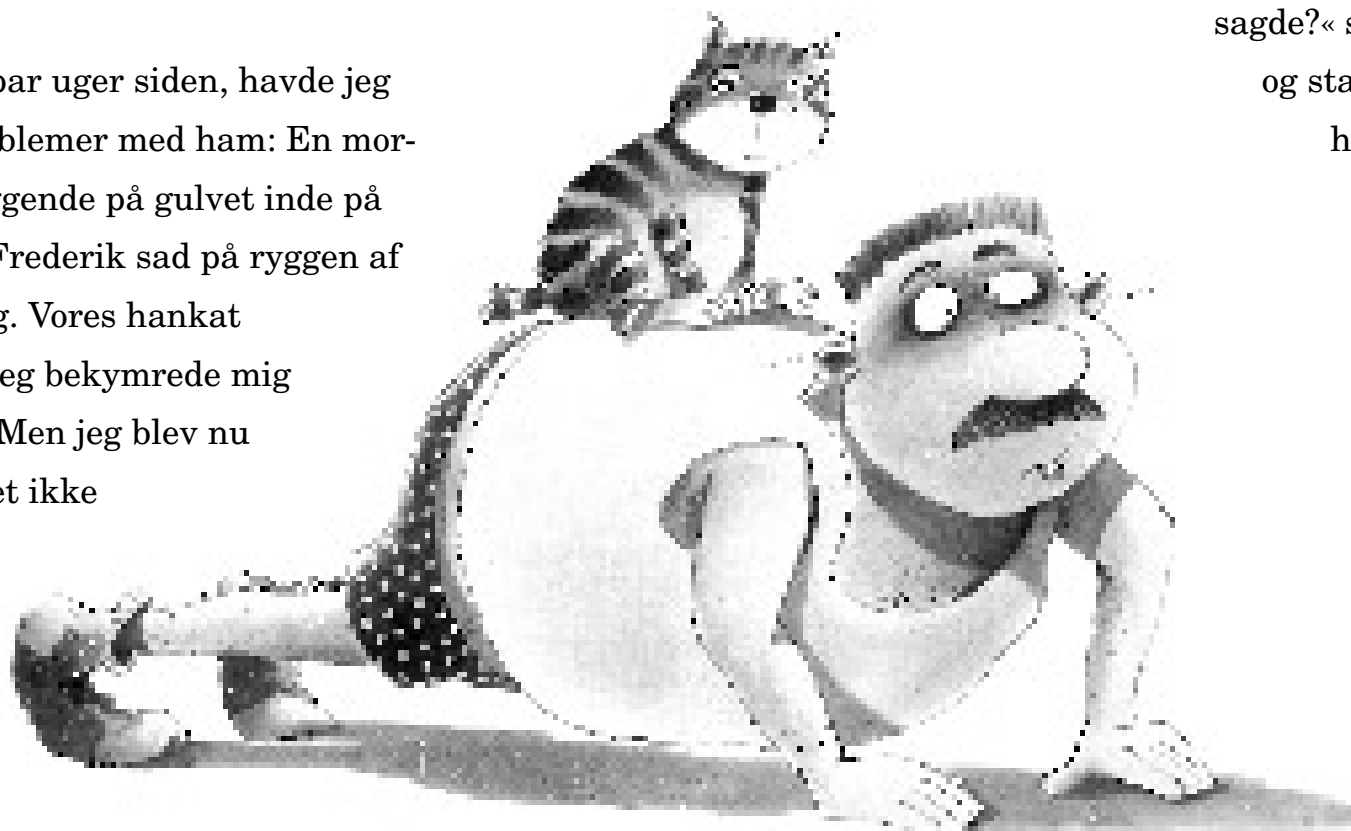
Men mine bekymringer var helt overflødige.

For lige med ét rejste min far sig fra en arm-
bøjning. Frede er næsten lige så sportslig som en udstoppet undulat. Og nu var han i gang med at lave armbøjninger!

»Yrrrk!« stønnede han, da han med møjje og besvær havde klaret tre armbøjninger.

Jeg satte mig på hug ved siden af ham.

»Hvad var det, du sagde?« spurgte jeg og stak øret helt hen til hans mund.

Det er noget, jeg kender fra gamle cowboyfilm. Sådan gør de, når der er én, der har fået en kugle i maven og er ved at dø.

»Vand!« hviskede Frede.

Jeg hentede en sodavand til ham.

»Hvorfor gør du det der?« spurgte jeg, mens han drak.

I stedet for at svare stemte Frede sig op for fjerde gang – igen med Kong Frederik på ryggen, men lige som min far havde stemt sig halvvejs op, faldt han igen ned på maven.

»Den tæller ikke,« sagde jeg.

»Yrrrk,« brummede Frede.

»Hvad siger du?«

»Halvt,« sagde min far. »Og så har Kong Frederik også givet mig et handicap.«

Jeg tog katten op og grinede.

»Det er i orden,« sagde jeg. »Tre og en halv armbøjninger. Og hvad så?«

Frede tog badehåndklædet på sengen og tørrede sveden af panden.

»Det er sundt, Frederik,« sagde han. »Jeg kommer snart op på halvtreds.«

»Aldrig!« råbte jeg.

Jeg har virkelig tillid til Frede. Men halvtreds arm-bøjninger?

Det klarede han ikke!

»Selvfølgelig kan jeg det!« råbte han.

»Nul!«

»Nå ikke!«

Sådan kunne vi have fortsat i timevis, men jeg skulle i skole. Så jeg droppede Kong Frederik på sengen.

»Så okay da, Frede!« sagde jeg og tog af sted.

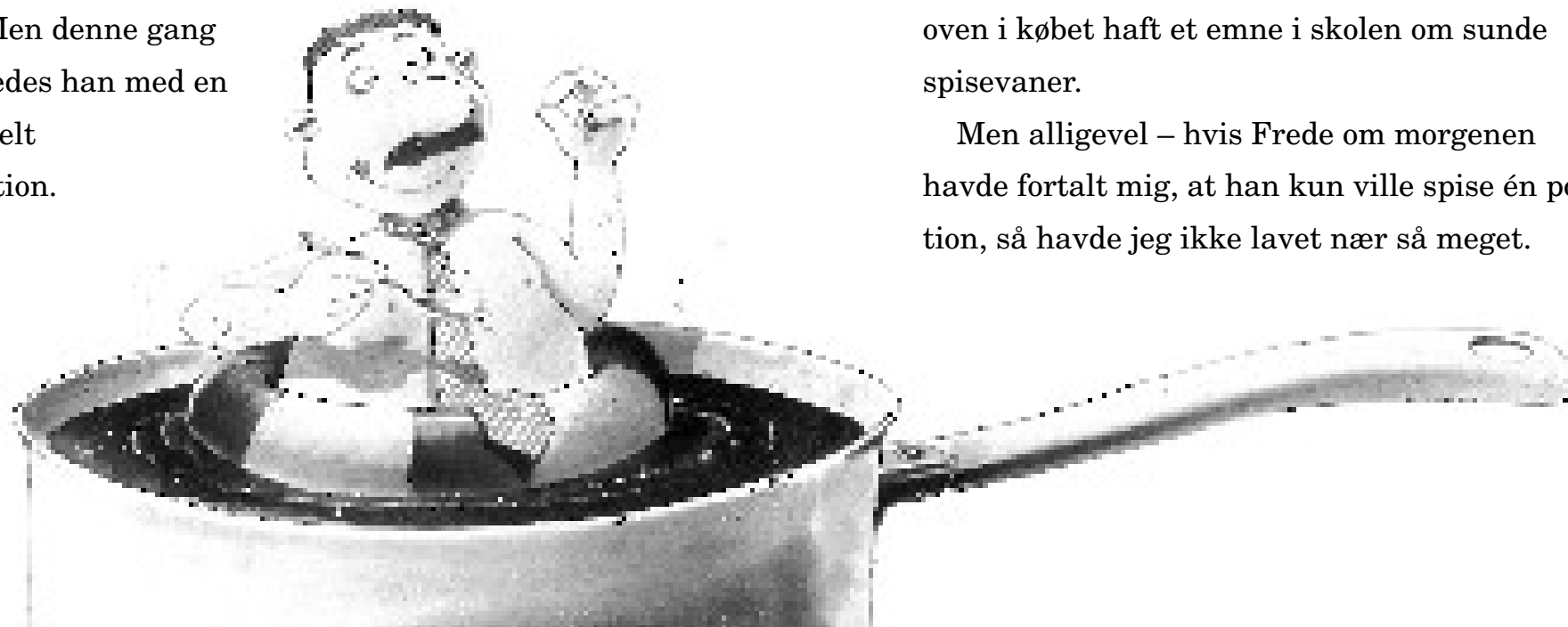

Lige indtil om aftenen, havde jeg totalt svedt morgenens oplevelse ud. Og jeg tænkte heller ikke nærmere over den lange pakke, som Frede havde med hjem fra arbejde. Det var vel byggetegninger eller plakater med en jazztrompetist, der allerede hang overalt i huset. Han hed Melis Dævis eller noget i den retning.

Jeg var ved at lave mad. Den stod på kartoffelsuppe med en sjat fløde, stegt flæsk og ristede franskbrødsterninger.

Frede elsker min suppe. Han ville allerhelst bade i den, siger han.

Men denne gang nøjedes han med en enkelt portion.

»Kan du ikke lide suppen?« spurgte jeg. Jeg havde måske kommet for meget salt i. Eller også havde fløden stået for længe i køleskabet.

»Suppen er helt i top,« sagde Frede, bøjede sig ind over bordet og gav mig et smækkys på kinden.

»Hvorfor spiser du så ikke noget?« spurgte jeg. »Er du syg?«

»Jeg har det fint,« sagde Frede. »Du ved nok, at det ikke er sundt at spise for meget.«

Jeg nikkede.

Det vidste jeg selvfølgelig alt om. Vi havde oven i købet haft et emne i skolen om sunde spisevaner.

Men alligevel – hvis Frede om morgenen havde fortalt mig, at han kun ville spise én portion, så havde jeg ikke lavet nær så meget.

Efter at vi havde ryddet op, åbnede far pakken og trak en underlig ting ud af den. Den var lavet af en tyk stang med tal på og to sorte bånd, der var gjort fast til stangen i begge ender.

»Det er en ekspander,« forklarede Frede.

»En hvad for en?«

»En eks-pan-der,« gentog han. »Den får man store muskler af.«

Han rakte tingen over til mig. »Prøv bare!«

Jeg trak som en gal i båndene. Men selv om mine arme sitrede bagefter, læste jeg på stangen, at jeg kun havde fået den op på latterlige 30 kilo.

»Den skal jeg til at træne med,« sagde Frede.

»Så du får store muskler,« sagde jeg.

»Ja, så jeg bliver stærk som en tyr.«

»Fedt Frede,« sagde jeg. »Smarte muskler og en flad mave.«

I mellemtiden var Kong Frederik sprunget op på køkkenbordet og var allerede i fuld gang med at fiske flæskestykker op af suppen. Efter at vi havde jaget ham væk, blev Frede nødt til at gøre køkkenbordet rent. Der var nemlig spor af kattepoter overalt.

Det klarede vi hurtigt, og derefter forsvandt Frede ind på sit værelse for at træne med sin ekspander. Hvad var det, der var galt med min far? Havde han været hos lægen, og havde lægen fået ham til at spise sundere og bevæge sig noget mere? Det havde han i hvert fald ikke sagt noget til mig om! Nå, jeg ville vel snart finde ud af, hvad det var, han holdt hemmeligt for mig.

